

Po zaznajomieniu się z powyższą umową, Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 12 października 1982 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*

227

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 11 sierpnia 1983 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Umowy między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Republiki Kolumbii o współpracy kulturalnej i naukowej, podpisanej w Bogocie dnia 10 marca 1981 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z 10 sierpnia 1983 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych wymienionej umowy.

Powyższa umowa weszła w życie dnia 10 sierpnia 1983 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *w. J. Wiejacz*

228

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 sierpnia 1983 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad i trybu przydziału lokali mieszkalnych.

Na podstawie art. 49 ust. 2 i art. 51 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. z 1983 r. Nr 11, poz. 55) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 marca 1981 r. w sprawie zasad i trybu przydziału lokali

mieszkalnych (Dz. U. Nr 9, poz. 37) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1.1. Lokale mieszkalne podlegające zasiedleniu na podstawie decyzji administracyjnej przydziela się osobom:

- 1) przekwaterowywanym z zajmowanego lokalu mieszkalnego do lokalu zamiennego lub pozbawionym mieszkań wskutek klęski żywiołowej albo pożaru, jeżeli ich dochód miesięczny w przeliczeniu na jednego członka rodziny nie przekracza 75% najniższego wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy lub nie zapewniono im przydziału lokalu spółdzielczego,
 - 2) mieszkającym w pomieszczeniach nie nadających się na stały pobyt ludzi lub w lokalach, w których na jedną osobę uprawnioną przypada mniej niż 5 m² powierzchni mieszkalnej, albo opuszczającym państwowy dom dziecka w wyniku osiągnięcia pełnoletności, jeżeli ich dochód nie przekracza wysokości określonej w pkt 1,
 - 3) ubiegającym się o zamianę dotychczas zajmowanego lokalu mieszkalnego lub pomieszczenia zastępczego na inny lokal; osoba zajmująca lokal mieszkalny lub pomieszczenie zastępcze przydzielone na czas oznaczony otrzymuje przydział innego lokalu również na czas oznaczony,
 - 4) przyjętym do pracy z innych miejscowości ze względu na rodzaj tej pracy lub kwalifikacje zawodowe, jeżeli ich dochód nie przekracza wysokości określonej w pkt 1 albo zwalnianą zajmowany dotychczas lokal mieszkalny do dyspozycji właściwego terenowego organu administracji państwowej, zakładu pracy lub spółdzielni mieszkaniowej.
2. Warunków określonych w ust. 1 nie stosuje się w razie przydziału lokali na podstawie art. 28 ust. 2 i 3, art. 34 ust. 3, art. 35 ust. 3, art. 39 ust. 1 i 3, art. 41 ust. 2, art. 42 ust. 1 i art. 56 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. z 1983 r. Nr 11, poz. 55), zwanej dalej „Prawem lokalowym”, oraz na podstawie § 21 ust. 1 i § 22 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1974 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów Prawa lokalowego (Dz. U. z 1974 r. Nr 26, poz. 152 i z 1980 r. Nr 15, poz. 52). Warunków tych nie stosuje się również w razie przydziału lokali osobom, które dokonały na własny koszt przebudowy na cele mieszkalne zbędnych pomieszczeń gospodarczych, a także osobom, które na podstawie umowy z zarządcą domu stanowiącego własność Państwa dokonały na własny koszt odbudowy albo remontu kapitalnego lokalu w tym domu.
 3. Lokale mieszkalne, o których mowa w ust. 1, nie mogą być przydzielane osobom przekwaterowywanym z własnego domu wywłaszczonego za odszkodowaniem lub nabytego na podstawie przepisów o wywłaszczeniu nieruchomości, jeżeli osoby te otrzymują odszkodowanie (cenę wykupu) co najmniej w wysokości wkładu mieszkaniowego do spółdzielni mieszkaniowej i zapewniono im przydział lokalu spółdzielczego.”;
- 2) w § 3 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
 - „2. Decyzję o przydziale pomieszczeń zastępczych w domach przeznaczonych do czasowego zasiedlenia przez osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b), terenowy organ administracji państwowej wydaje na wniosek jednostek sprawujących zarząd tymi domami.”;
 - 3) w § 4:
 - a) w ust. 1 wyrazy: „nakładów inwestycyjnych” zastępuje się wyrazami: „środków finansowych”,
 - b) w ust. 2 skreśla się wyrazy: „i nakłady”;
 - 4) w § 5:
 - a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) przydzielenia zwolnionego lokalu osobie, której przysługiwało roszczenie określone w art. 221 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. — Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 1982 r. Nr 30, poz. 210 i z 1983 r. Nr 39, poz. 176)”;
 - b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
 - „4. Przepisy ust. 1—3 stosuje się również do lokali spółdzielczych wybudowanych w ramach środków finansowych lub nakładów inwestycyjnych przekazanych przez terenowe organy administracji państwowej i przydzielonych w trybie uchwały nr 280 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie zasad przydziału mieszkań (Monitor Polski Nr 60, poz. 397)”;
 - 5) po § 5 dodaje się § 5a w brzmieniu:
 - „5a. W razie przydziału lokalu najemcy korzystającemu z uprawnień wynikających z art. 39 Prawa lokalowego, przenoszącemu się w wyniku zamiany dokonanej na jego wniosek lub za jego zgodą do lokalu mniejszego, powierzchnia mieszkalna lokalu zamiennego może być większa od przysługującej najemcy, z tym że nadwyżkę może stanowić tylko jeden pokój.”;
 - 6) w § 7 w ust. 1 wyrazy: „nakładów inwestycyjnych” zastępuje się wyrazami: „środków finansowych”;
 - 7) w § 8 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
 - „2. Przepisy ust. 1 stosuje się również przy kwalifikowaniu kandydatów do przydziału lokali, o których mowa w art. 56 Prawa lokalowego.”;
 - 8) w § 10 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
 - „3. W projekcie listy przydziału, sporządzonym przez terenowy organ administracji państwowej, nie umieszcza się osób otrzymujących przydziały lokali na podstawie przepisu § 1 ust. 2 oraz osób, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 i 3.”;
 - 9) w § 12:
 - a) w ust. 1 po wyrazach: „zastrzeżeń do” dodaje się wyraz „projektów”,
 - b) w ust. 2 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „z wyjątkiem osób, o których mowa w § 10 ust. 3”;
 - 10) użyte w rozporządzeniu w odpowiedniej liczbie i przypadku określenie: „spółdzielnia budownictwa mieszka-

niowego" zastępuje się użytym w tej samej liczbie i przypadku określeniem: „spółdzielnia mieszkaniowa”.

§ 2. Minister Administracji i Gospodarki Przestrzennej ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 marca 1981 r. w sprawie zasad i trybu przydziału lokali mieszkalnych, z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz z

przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zachowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

229

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 19 sierpnia 1983 r.

w sprawie utworzenia miast w województwach: elbląskim, jeleniogórskim, leszczyńskim, siedleckim i suwalskim.

Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 28 maja 1975 r. o dwustopniowym podziale administracyjnym Państwa oraz o zmianie ustawy o radach narodowych (Dz. U. Nr 16, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się:

- 1) w województwie elbląskim miasto Młynary obejmujące teren wsi Młynary o powierzchni 289 ha w gminie Młynary;
- 2) w województwie jeleniogórskim miasto Świerzawę obejmujące teren wsi Świerzawa o powierzchni 179 ha w gminie Świerzawa;
- 3) w województwie leszczyńskim miasto Wąsosz obejmujące teren wsi Wąsosz o powierzchni 333 ha w gminie Wąsosz;

4) w województwie siedleckim miasto Pilawę obejmujące teren wsi Pilawa o powierzchni 616 ha oraz części oddziałów lasów państwowych Nadleśnictwa Garwolin o łącznej powierzchni 46 ha w gminie Pilawa;

5) w województwie suwalskim miasto Lipsk obejmujące teren wsi Lipsk o powierzchni 498 ha w gminie Lipsk.

§ 2. Szczegółowego opisu granic miast, o których mowa w § 1, dokonają właściwi wojewodowie w drodze zarządzeń. Zarządzenia podlegają opublikowaniu w dziennikach urzędowych wojewódzkich rad narodowych.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1984 r., z wyjątkiem § 1 pkt 5, który wchodzi w życie z dniem 1 października 1983 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

230

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 18 sierpnia 1983 r.

w sprawie zasad ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. — Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 i Nr 25, poz. 187) zarządza się, co następuje:

§ 1. Skarb Państwa ponosi koszty nie opłaconej pomocy prawnej, zwane dalej „kosztami”, udzielonej z urzędu przez adwokata ustanowionego przez sąd lub państwowe biuro notarialne.

§ 2. Orzeczenie o kosztach wydaje:

- 1) w sprawie zakończonej w postępowaniu sądowym — sąd, który wydał orzeczenie kończące postępowanie,
- 2) w sprawie zakończonej umorzeniem postępowania przygotowawczego i w sprawie egzekucyjnej — sąd, który ustanowił adwokata z urzędu,
- 3) w sprawie zakończonej w postępowaniu przed państwowym biurem notarialnym — sąd rejonowy, w którego okręgu ma siedzibę to biuro.

§ 3. Sąd orzekając o kosztach stosuje przepisy w sprawie opłat za czynności zespołów adwokackich, chyba że przepisy poniższe stanowią inaczej.

§ 4. 1. Wysokość wynagrodzenia sąd ustala na podstawie najniższych stawek określonych w przepisach w sprawie opłat za czynności zespołów adwokackich.

2. Sąd może przyznać wynagrodzenie wyższe od określonego w ust. 1, jeżeli nakład pracy adwokata był szczególnie duży.

§ 5. 1. Wysokość wydatków sąd określa na podstawie przedstawionych dowodów i rachunków. W uzasadnionych wypadkach sąd może przyznać zaliczkę na niezbędne wydatki.

2. Sąd odmówi zwrotu wydatków, jeżeli uzna, że poniesienie ich nie było niezbędne dla prawidłowego przeprowadzenia sprawy.